

Tiden før 1. Januar 1908 til 31. December 1912 er for de samme Kategorier af fordums sønderjydske Tjenestemænd 117 Kr. I alt Fald var den tidligere tyske Lovgivning for disse Smaapensionisters Vedkommende i den Grad vilkaarlig, at det forekommer mig at ville være meget vanskeligt for denne Kategoris Vedkommende at finde en fast Skala; men kan det lykkes det kommende Udvalg at finde en saadan fast og klar Skala, der tager Hensyn til de mange forskellige Forhold, det her drejer sig om, vil jeg hilse dette med Glæde.

Med disse Ord vil ogsaa jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling i dette høje Ting.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg takker de ærede Ordførere for den Velvillighed, der er udvist overfor dette Lovforslag. Jeg forstaar godt, at man er beredt til at stille sig velvilligt overfor et saadant Lovforslag, hvor det drejer sig om at komme disse gamle Mennesker til Hjælp, men jeg takker alligevel, fordi man har gjort det ved denne officielle Behandling og dermed givet Løfte om, at vi, forhaabentlig snart, kan faa dette Lovforslag ført gennem Rigsdagen. Jeg skal ikke gøre mange Bemærkninger til de Udtalelser, der er fremkommet, idet jeg jo forstaar, det er Hensigten at henvise Lovforslaget til Lønningsudvalget, som derefter skal se paa de enkelte Bestemmelser, og hvor der muligvis vil blive Lejlighed til Detailbehandling, men jeg skal dog berøre nogle enkelte Punkter af det, der er kommet frem.

Maa jeg først sige til det ærede Medlem Hr. Johannes Lou, at det ikke er Finansministeriets Skyld, at der ikke findes nogen Oplysninger om Præstepensionerne. Det er, fordi disse Oplysninger ikke lod sig tilvejebringe. Der har været gjort Forsøg paa det, men vi kunde ikke faa Materialet fremskaffet, og derfor har vi ikke nogen Oplysninger. Men det er givet, at det ikke har noget at betyde med Hensyn til, hvorledes dette Lovforslags Regler vil komme til at virke.

Der er i al Almindelighed tre Veje at gaa, naar man vil komme Pensionisterne til Hjælp. Der er for det første den Mulighed at hævde det Standpunkt, at gamle Pensionsregler automatisk føres frem til de nugældende Pensionsregler, og dèr er jeg naturligvis ikke i Tvivl om, at der er enkelte Pensionister, som synes, det var det rigtige at gøre saadan. Det er imidlertid efter min Mening et umuligt Standpunkt, for det vilde være at give Rettigheder, ikke alene

i dette specielle Tilfælde, men ogsaa i andre Tilfælde, af en saadan Art, at de automatisk kunde forøges, uden at det i Virkeligheden var muligt at øve nogen som helst Indflydelse derpaa. Det tror jeg nu en Gang ikke lader sig gøre. Det er et Synspunkt, som man maa forlade, saa snart man overhovedet har gennemtænkt det; det kan ikke opstilles som Retsgrundlag for en Ordning af Pensionsforholdene. Dernæst kunde man gaa den Vej, som man har forsøgt tidligere, at finde ganske bestemte Regler for Forøgelsen af Pensionerne for de forskellige Grupper af Pensionister; men heller ikke denne Vej har det været heldigt at gaa, idet det netop har vist sig, at man ved denne automatiske Regulering af de forskellige Pensionisters Forhold er naaet til, at nogle har faaet for meget og andre for lidt. En saadan automatisk Regulering er derfor ikke i Stand til at hjælpe paa disse gamle Pensionisters Forhold. I enkelte Tilfælde er det saadan, at disse Regler har bevirket, at nogle Pensionister har faaet mere, end de vilde have faaet, hvis de var pensioneret efter de nugældende Regler, og det er klart, at hvis man vil fortsætte med den Slags Procenttillæg, vilde den Slags Tilfælde — nu er de enkeltvis — blive talrigere og talrigere. Der har derfor efter min Mening ikke været anden Vej at gaa end den tredje, nemlig at forsøge ved en individuel Undersøgelse af de enkelte Pensionisters Forhold at finde, hvor nødvendigt det er at komme dem til Hjælp, og hvor meget der skal til for at bringe dem Hjælp. Det er ogsaa det Standpunkt, som det Udvalg, der har været nedsat, er naaet til. I dette Udvalg har der, som det ogsaa er omtalt adskillige Gange her, været en Repræsentant for Pensionistforeningen, en Repræsentant, som er vant til at behandle disse Spørgsmaal. Dette Udvalg er naaet til det Resultat, at det er den Vej, man maa gaa. Man indvender herimod, at det er at overlade til Finansministeren at bestemme, hvor meget hver enkelt Pensionist skal have. Jeg vil dertil sige, at det har aldeles ikke været min Hensigt — det vil jeg gerne afgive en meget højtidelig Erklæring om —, at jeg *personlig* skulde bestemme, hvor meget hver enkelt Pensionist skulde have. Det vilde være et ganske uoverkommeligt Arbejde for mig. Jeg agter aldeles ikke at beskæftige mig personligt med dette Forhold, men naturligvis maa det indenfor Administrationen afgøres efter Skøn, det er Lovforslagets Regel. Og det er den Regel, som jeg tror, det er nødvendigt at anvende. Jeg vilde alligevel tro, at man